

Snehulienka a sedem trpaslíkov

Láskavosť, Dobro a zlo

Svetoznámy príbeh, v ktorom opäť dobro zvíťazí nad zlom. Keď krásna Snehulienka utečie pred zlou kráľovnou, pomoc nájde v skromnom domčeku hlboko v lese, kde bývajú siedmi trpaslíci.

🕒 17 min

😊 5+

Dávno pradávno bolo jedno kráľovstvo, v ktorom vládli kráľ s kráľovnou srdečne a spravodlivo. Kráľovskému páru sa po čase narodilo vytúžené dieťa. Ich nádherná dcérka mala vlasy čierne ako havran, pokožku bielu ako sneh a pery červené ako krv. Práve pre jej snehobielu tváričku dostala meno Snehulienka.

No, bohužiaľ, kráľovná skonala, len čo princeznú priviedla na svet.

Ako roky plynuli, kráľ si našiel novú ženu a čoskoro sa konala ďalšia kráľovská **svadba**. Nová kráľovná síce bola nádherná, no bola aj pyšná a nečestná. Veruže nikto nevedel, že je to stará čarodejnica. Do svojej izby na zámku si tajne priniesla magické zrkadlo, s ktorým sa často rozprávala.

Každý večer pred spaním ho odkryla a spýtala sa: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

A zrkadlo odpovedalo vždy pravdu: „Kráľovná moja, najkrajšia ste vy.“

Jedného dňa však kráľ ochorel a zákerná choroba čoskoro skolila aj jeho. V celej krajine nastal **obrovský žiaľ** a celé kráľovstvo bolo ponorené do smútku.

A tak na zámku dlhé roky žili len Snehulienka a čarodejnica. V deň, keď Snehulienka dovŕšila osemnásť rokov, vošla kráľovná večer do svojej komnaty, začala si pred zrkadlom česať vlasy svojím zlatým hrebeňom a ako vždy sa opýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

„Vy, kráľovná, krásna ste, no Snehulienka stokrát krajšia je,“ odpovedalo úprimne zrkadlo.

V kráľovnej vzkypel hnev. Svoj zlatý hrebeň hodila na zem tak silno, že sa rozletel na **márne kúsky**. Zaumienila si, že sa Snehulienky musí čím skôr zbaviť. Dala si k sebe zavolať jedného z lovcov a prikázala mu, aby vzal Snehulienku do lesa a tam s ňou skoncoval. Ako dôkaz, že rozkaz vykonal, mal kráľovnej priniesť Snehulienkino srdce.

Ďalší večer teda vzal lovec Snehulienku do tmavého lesa. Úbohá dievčina už tušila, že sa deje niečo zlé a začala ho prosiť o zľutovanie.

„Prosím, nezabíjajte ma. Utečiem a už ma nikdy viac nevidíte, len ma nechajte nažive, prosím vás pekne,“ prosíkala Snehulienka. Bola taká nevinná a láskavá, že lovec jej veru nedokázal ublížiť.

Krátko sa zamyslel a riekol: „Dobre teda, ale utekaj a nezastavuj sa. Nesmieš sa sem viac vrátiť. Všetci si musia myslieť, že si mŕtva.“ Snehulienka sa mu poďakovala a **rozbehla sa do temného lesa**. Bežala tmavým, tajuplným lesom a ani sa neobzrela. Začínala sa báť a občas mala pocit, že kríky a stromy sa jej strašidelne prihovárajú. Bežala dlho-predlho, až do svetlého rána, kedy **zakopla o akýsi konár a spadla na zem**. Kotúlala sa dole **kopcom** a keď ju konečne čosi zastavilo, zazrela malý domček obrastený machom. Priblížila sa k nemu a **zaklopala na dvere**.

Nikto jej neotváral, a tak sa rozhodla vojsť dovnútra. Domček vyzeral veľmi útulne. Keď uvidela na stole jedlo a vodu, spomenula si, že celý deň nejedla a v **bruchu jej začalo vyhrávať**. Na stole bolo sedem tanierikov a sedem hlinených hrnčekov. Z každého trošku odjedla a odpila, avšak všetko sa jej zdalo veľmi maličké. Vošla do ďalšej miestnosti, kde bolo vedľa seba sedem maličkých postieľok, ľahla si cez ne a rýchlo zaspala.

Domček patril siedmim trpaslíkom, ktorí sa práve vracali domov. Keď drobní obyvatelia vošli do svojho domčeka, okamžite zistili, že sa niečo zmenilo.

Jeden z nich sa spýtal: „Kto odjedol z môjho chlebíka?“

Potom sa pridal druhý: „A kto odpil z môjho hrnčeka?“

A tretí: „Kto sedel na mojej stoličke?“

A tiež štvrtý: „Ktože jedol mojou vidličkou?“

Piaty sa opýtal: „Kto zjedol moju zeleninu?“

Potom šiesty: „Kto krájal mojím nožikom?“

A nakoniec siedmy nazrel cez pootvorené dvere do izbičky.

„Pozrite sa, ktože nám to leží na postieľkach!?“

Trpaslíci opatrne odchýlili dvere a udivene pozerali na spiacu Snehulienku.

„Čo to je za krásnu bytosť?“ opýtal sa jeden.

„Neviem, skúsme ju zobudiť!“ navrhol druhý.

„A prečo spí v našich posteliach?“ zamračil sa tretí.

„Nechajme ju spať. Keď sa zobudí, všetko nám istotne vysvetlí,“ odvetil štvrtý.

A tak netrpezlivo čakali, kým sa Snehulienka nezačala prebúdzat'.

Akonáhle otvorila oči, od **strachu zjojkla**. No keď sa lepšie zahľadela do tých malých tváří, akýkoľvek strach ju razom prešiel. Trpaslíci sa jej videli veľmi roztomilí.

„Kto si? A ako si sa sem dostala?“ opýtal sa piaty trpaslík.

„Som Snehulienka. Kráľovná ma chcela dať zabiť, ale podarilo sa mi ujsť. Utekala som lesom a odrazu som sa objavila pred vaším domčekom. Prepáčte, bola som hladná a potom som od únavy zaspala,“ vysvetľovala.

„**Takže ty si princezná?**“ ozval sa šiesty trpaslík.

„Áno, som. Len ma, prosím, neposielajte späť. Pomôžem vám, navarím aj pozametám,“ ponúkla sa Snehulienka. Vedela, že sa nikto nemôže dozvedieť, že žije.

„Dobre, milá Snehulienka, odteraz patíš k nám,“ povedal siedmy trpaslík a podal jej ruku.

Od toho dňa bol v domčeku vždy poriadok a trpaslíci boli veľmi vďační, že Snehulienka zablúdila práve k nim. **Spoločne sa zabávali, spievali a tancovali.** Ráno ich vždy vyprevadila do roboty, pretože trpaslíci pracovali v bani. Keď sa večer vrátili domov, na stole už mali pripravené chutné jedlo. Snehulienka bývala väčšinu dňa sama, preto ju trpaslíci varovali, aby si dávala pozor a dnu nikoho nepúšťala.

Medzitým sa v kráľovstve zlá macocha opäť postavila pred svoje zrkadlo a znova sa opýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

A zrkadlo odpovedalo: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v lese v domčeku žije Snehulienka so siedmimi trpaslíkmi a tá stokrát krajšia je.“

Kráľovná sa hneď dovtúpila, že lovec svoju úlohu nesplnil, Snehulienku nezabil a ako dôkaz jej podhodil srdce nejakej zveri. Nemohla žiť s pocitom, že je od nej niekto krajší. Čarami sa zmenila na starenku a vybrala sa do lesa za Snehulienkou.

Prišla až pred trpasličí domček a začala kričať: „Kúpte si tovar! Tovar na predaj!“

Snehulienka **odhrnula závesy** a vykukla z okna, no odtiaľ nevidela, čo všetko má starenka v košíčku. Otvorila dvere a o chvíľu si už obzerala rôzne farebné stuhy a šnurovačky.

„Nech sa páči, dievča drahé, túto ti darujem,“ riekla prezlečená macocha a podávala jej červenú stuhu, „ukáž, rovno ti ju aj uviažem.“

Postavila sa jej za chrbát a stuhu jej utiahla okolo pása tak silno, že Snehulienka razom dýchať nevládala. **Padla na zem** a kráľovná sa iba **škodoradostne zasmiala:** „Tak a už nie si najkrajšia.“ Zvrtla sa a ponáhľala späť do svojho kráľovstva.

Našťastie boli trpaslíci už na ceste domov. Keď zbadali Snehulienku ležať na zemi, veľmi sa vyľakali. Ihneď k nej pribehli, rozviazali jej stuhu a dievčina sa mohla znova nadýchnuť. Keď sa prebrala, trpaslíci jej dohovárali, aby neverila každému, kto prejde okolo, pretože kráľovná už vie, že je u nich v domčeku.

Keď sa kráľovná vrátila na zámok a položila zrkadlu známu otázku, nestačila sa diviť. Zrkadlo totiž pravdivo odpovedalo: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v lese žije v domčeku so siedmimi trpaslíkmi Snehulienka a tá stokrát krajšia je.“

Na ďalší deň sa znovu preobliekla za starenku, no tentokrát predávala hrebene **plné jedu**.

Keď prišla k trpasličiemu domčeku, začala vykrikovať: „Kupujte! Kupujte! Skvelý tovar ponúkam.“

„Nechcem nič, choďte preč,“ zakričala jej Snehulienka a rýchlo zavrela okno.

„To sa vari ani nepozrieš?“ vybrala starena z košíka pár hrebeňov a ukázala ich Snehulienke. Tá sa nimi opäť nechala zväbiť a otvorila dvere. Starena sa ponúkla, že dievčinu učeše a len čo sa hrebeň dotkol jej vlasov, vypustil jed a **otrávil ju**.

„Tak a máš, čo si chcela!“ uškrnula sa kráľovná a razom zmizla.

Vyľakaní siedmi trpaslíci pribehli k Snehulienke a snažili sa ju prebrať. Jeden z nich si všimol, že má vo vlasoch zamotaný hrebeň. Keď ho vybral, Snehulienka sa prebrala.

„To bola určite zlá kráľovná, za každú cenu ťa chce znieť zo sveta,“ zakričal nahnevane trpaslík, **vykopal jamu** a otrávený hrebeň zahrabal.

„Snehulienka, nemôžeš veriť nikomu, okrem nás. Nikomu neotváraš, ani si od nikoho nič neber,“ poučovali ju.

Snehulienka bola zahanbená a smutná, lebo už po druhýkrát sa nechala oklamať. Trpaslíkom prisľúbila, že už dvere naozaj nikomu neotvorí.

Keď nastal večer, kráľovná sa už zas obzerala v zrkadle a opýtala sa: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

A ihneď ostala odpoveď: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v lese žije v domčeku so siedmimi trpaslíkmi Snehulienka a tá stokrát krajšia je.“

Kráľovná nesmierne zúrila. Kým nebude Snehulienka mŕtva, nebude mať pokojný spánok.

„Musím ju otráviť tak, aby jej už nik nevedel pomôcť,“ vravela si kráľovná a rýchlo začala **miešať jedovatý odvar.**

Nadišlo nové ráno, trpaslíci odišli do bane a kráľovná sa tentokrát prezliekla sa starú žobráčku. Vyzerala strhane a zúbožene; presne tak, aby sa nad ňou dobrosrdečná Snehulienka zľutovala.

Keď prechádzala okolo domčeka, spustila: „Sladučky jablká, kúpte jablká a pomôžte biednej stareнке.“

Snehulienka pozrela von oknom a uvidela zúboženú žobráčku s košíkom plným krásnych červených jablák.

„Dajte si jablčko, krásavica,“ ponúkala ju žobráčka.

„Nie, ďakujem, stareнка,“ odvetila Snehulienka.

„Hádam sa len nebojíš, že je otrávené,“ vybrala jablko z košíka, rozrezala ho na polovicu a ponúkla Snehulienku, „nech sa páči, daj si teda len polovicu.“

Podala jej rozkrojené jablko cez oblok a sama zjedla druhú polovicu. Kráľovná vedela, čo robí a otrávila len červenú polovicu - tú, do ktorej sa práve chystala zahryznúť Snehulienka. **Hryz a už bolo!** Trpká chuť jedu sa šírila celým jej telom a Snehulienka upadla do hlbokého spánku.

Keď sa trpaslíci vrátili z bane, už jej ani oni nevedeli pomôcť. Hľadali vo vlasoch, na šatách, ale nič podozrivé nenašli. Snehulienka nedýchala. Nešťastní trpaslíci plakali celý deň a navečer sa pustili chystať truhlu. Nebola to však obyčajná truhla, ale sklenená, aby každý mohol vidieť Snehulienkinu

krásu. A ani ju nepochovali pod zem, iba v truhle odniesli na vrch kopca. Na bok truhly vyryli nápis: PRINCEZNÁ SNEHULIENKA.

Kráľovná bola konečne spokojná, a večer sa hrdo pred zrkadlom pýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší na tomto svete?“

Zrkadlo odpovedalo: „Kráľovná moja, najkrajšia ste vy.“

Škodoradostne sa **zasmiala** a jej hlas sa ozýval po celom zámku. Konečne mohla pokojne spať, bola najkrajšia na svete!

Na meravú Snehulienku sa chodili pozeráť všetky zvieratká. Aj im bolo smutno. Odkedy bývala so siedmimi trpaslíkmi, mali ju radi a bola ich kamarátkou.

Raz prechádzal okolo princ a keď sa pozrel na kopec, zbadal zvieratká, ako prichádzajú k truhle a smutne postávajú. Zaujalo ho to a vybral sa na celé divadlo pozrieť zblízka. Keď podišiel k truhle, v ktorej ležala Snehulienka, razom sa do nej zamiloval.

„Nič krajšieho som v živote nevidel. Kiežby som si ju mohol vziať za ženu,“ pomyslel si.

Rozhodol sa, že si ju zoberie so sebou na zámok, aby sa na toľkú krásu mohol aspoň pozeráť. Trpaslíkom sa to veru nepáčilo, no zľutovali sa nad zaľúbeným princom a nakoniec súhlasili. Zdvihli truhlu a niesli ju na zámok. Jeden z trpaslíkov sa však **potkol o kameň**, spadol a truhlu pustil. Bola to šťastná náhoda, pretože keď truhla spadla, Snehulienke vypadlo z úst otrávené jablko. Jed prestal účinkovať a ona mohla opäť dýchať. Zažmurkala a usmiala sa.

„Kde to som? Čo sa to stalo?“ zmätene sa opýtala.

„Nemaj strach, všetko bude v poriadku. Postarám sa o teba a nič zlé sa ti už nestane,“ prihovoril sa jej princ. Snehulienke sa ihneď zapáčil a súhlasila, že s ním pôjde na zámok. Všetci trpaslíci sa nesmierne tešili, že je Snehulienka živá a zdravá. **Bol to zázrak!**

Zlá kráľovná netušila, že má opäť dôvod na hnev a jedného večera sa zas opýtala tú istú otázku: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší na tomto svete?“

„Vy, kráľovná, krásna ste, no mladá princova nevesta stokrát krajšia je,“ zaskočilo ju zrkadlo.

Kráľovná netušila, že tou nevestou je Snehulienka, no opäť to nemienila nechať len tak.

Vybrala sa na zámok, kde bola akurát ohlásená veľkolepá svadba. Keď zbadala Snehulienku oblečenú v nádherných bielych šatách, nemohla uveriť vlastným očiam. Bola si istá, že sa jej už navždy zbavila.

Akonáhle kráľovnú uvideli trpaslíci, utekali za princom a všetko mu vyrozprávali. Ten sa hneď postaral o to, aby bola kráľovná okamžite vyhostená z ich krajiny a už nikdy sa nescela vrátiť späť. Zrkadlo vyniesli von a **zhodili z hradieb.**

A tak mohli **biť zvony šťastia** a nový kráľ s kráľovnou žili šťastne, až kým ich **smrť nerozdelila.**